antifa community

ΕΚΔΟΣΗ ΔΡΟΜΟΥ ΤΗΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΩΝ ΟΜΑΔΩΝ
ANTIFA COMMUNITY // ΓΕΝΑΡΗΣ 2015 // ΤΕΥΧΟΣ 18 //

JE SUIS CHARLIE είναι η ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΙΑΧΗ των δυτικών κοινωνιών σήμερα.

ΜΕΤΑ ΤΙΣ ΠΡΟΣΦΑΤΕΣ ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

10.000 ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ ΘΑ ΕΠΙΒΑΛΛΟΥΝ ΤΗΝ «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΗΣ ΕΚΦΡΑΣΗΣ»

(ΚΑΙ Ο,ΤΙ ΑΛΛΟ ΗΘΕΛΕ ΠΡΟΚΥΨΕΙ)
ΣΤΟΥΣ «ΑΝΕΠΙΔΕΚΤΟΥΣ» ΓΑΛΛΟΥΣ ΜΟΥΣΟΥΛΜΑΝΟΥΣ.

Οι «μυστηριώδεις» και ύποπτες επιθέσεις στο Παρίσι -υποτίθεται πως- έρχονται να επιβεβαιώσουν για μια ακόμα φορά το πολυχρησιμοποιημένο σενάριο της «ισλαμικής τρομοκρατίας». Κι όπως συμβαίνει συνήθως σ' αυτές τις περιπτώσεις, εκείνοι που έχουν την εξουσία και τη δύναμη να υπαγορεύουν αυτό το «σενάριο» ξανά και ξανά, είναι σε θέση να υποδεικνύουν και το «τι πρέπει να γίνει».

Κι όλοι/ες ξέρουμε τι έγινε σε αντίστοιχες περιπτώσεις στο παρελθόν. Ξέρουμε επίσης και τι γίνεται ακόμα στο Αφγανιστάν, στο Ιράκ και μια σειρά άλλες χώρες του πλανήτη, όπου τα πρωτοκοσμικά κράτη έχουν χώσει βαθιά τα χέρια τους στο αίμα των ντόπιων μουσουλμανικών πληθυσμών.

Και καταλαβαίνουμε καλά τι πρόκειται να συμβεί και τώρα: η γενικευμένη ισλαμοφοβία στοχεύει πλέον καθαρά και τους μουσουλμάνους που ζουν στα ευρωπαϊκά κράτη. Και για να επιτευχθεί αυτός ο σκοπός, αν δεν υπήρχαν επιθέσεις του τύπου "Charlie Hebdo" θα έπρεπε σίγουρα να εφευρεθούν -όπως ίσως να συνέβη και σ' αυτή την περίπτωση.

Μπορεί λοιπόν οι ευρωπαϊκές κοινωνίες να επαίρονται και να πιστεύουν πως διαδηλώνοντας με το σύνθημα «είμαστε όλοι Charlie», θέλουν να διατηρήσουν ζωντανό το πνεύμα του πάλαι ποτέ Διαφωτισμού. Καθώς όμως οι διαδηλώσεις αυτές ανακηρύχθηκαν *«οι μεγαλύτερες στη Γαλλία, μετά τον Β΄Παγκόσμιο»*, επιβεβαιώνεται -με ένα διαβολικά αντεστραμμένο τρόπο- πως η ιστορία των αφεντών αυτού του κόσμου συνεχίζει να γράφεται πρώτα απ' όλα με το μολύβι των όπλων κι όχι των σκίτσων.

Κι όποιος αγνοεί την συγκυρία του κρατικού και καπιταλιστικού γίγνεσθαι, όποιος κάνει πως δεν βλέπει την ολοκληρωτική μεταχείριση δεκάδων εκατομμυρίων μουσουλμάνων στις χώρες καταγωγής τους αλλά και τον «πολιτισμένο κόσμο», μπορεί να νιώθει έως και «σταυροφόρος της ελευθερίας της έκφρασης».

Άλλωστε η ιστορία είναι γεμάτη με «χρήσιμους ηλίθιους»....

Το ANTIFA COMMUNITY αποτελεί μια σταθερή συνεργασία αντιφασιστικών συλλογικοτήτων που ζει και δρα στην αθηναϊκή μητρόπολη. Έχει διαρκώς στο στόχαστρο της όλους τους φασισμούς - είτε αυτοί κουβαλάνε πάνω τους σβάστικες, είτε όχι. Δεν έχουμε καμία σχέση με κανένα κόμμα, κανένα κρατικό ή mediaκό θεσμικό φορέα - και δεν έχουμε και καμία πρόθεση να το αλλάξουμε αυτό.

[antifacommunity@yahoo.gr]

Σε ελλάδα - τουρκία - μακεδονία...

Στο κράτος της μακεδονίας, είναι προς ψήφιση νομοσχέδιο το οποίο αλλάζει τον μέχρι τώρα τρόπο εισαγωγής στα πανεπιστήμια. Θεσπίζονται δύο τεστ με ερωτήσεις όπου έρχονται να επιβαρύνουν επιπλέον τους μαθητές-ριες. Βάσει της βαθμολογίας αυτών, ο/η κάθε μαθητής-ρια θα κρίνεται αν είναι ικανός-ή να φοιτήσει σε μία σχολή ή όχι. Αυτή η αλλαγή σημαίνει πως καλούνται οι μαθητές-ριες να διαβάζουν μονάχα για αυτά τα τεστ και να βάζουν τη γνώση σε καλούπια.

Όμως η προώθηση αυτής της μηχανιστικής αντίληψης δεν έμεινε αναπάντητη. Οι μαθητές και μαθήτριες αποφάσισαν αυτοοργανωθούν και να κατεβούνε στους δρόμους ενάντια στην υποτίμηση της εκπαίδευσης. Και το έκαναν χωρίς κομματικές ταυτότητες, και χωρίς εθνικιστικές κορώνες. Έτσι, 10.000 μαθητές-ριες καθώς και φοιτητές-ριες διαδήλωσαν στην πρωτεύουσα, στα Σκόπια - και ακόμα 3.000 άτομα στην συμπρωτεύουσα, τη Μπίτολα.

Αυτό το νομοσχέδιο ήταν ουσιαστικά το κερασάκι στην τούρτα για τους/τις μαθητές-ριες και τους/τις φοιτητές-ριες αφού το εκπαιδευτικό σύστημα ήταν ήδη χάλια. Τα λεφτά του κράτους δεν πάνε στα πανεπιστήμια, αντίθετα, βρίσκονται αρκετά όταν πρόκειται για «έργα τέχνης» στην πρωτεύουσα. Η καρακίτς αυτή τέχνη δεν είναι τίποτε άλλο από τοποθέτηση εθνικιστικών συμβόλων (βλέπε 15μέτρο άγαλμα μεγάλου αλεξάνδρου και φαμίλιας). Ενώ, οι φοιτητικές εστίες, οι χτισμένες επί γιουκοσλαβίας, δεν συντηρούνται με αποτέλεσμα να είναι ακατάλληλες για διαβίωση.

Το βασικό είναι ότι αυτή η κίνηση μαθητών-ριών, πέρα ότι δεν βάζει κομματικά και εθνικιστικά χαρακτηριστικά, φαίνεται να έχει αποφασιστικότητα και ενότητα. Ο κόσμος αυτός εναντιώνεται παράλληλα στην ντόπια απάθεια και προσπαθεί να δημιουργήσει μία καινούρια ερμηνεία στο τι σημαίνει να είσαι μαθητής-ρια καθώς και φοιτητής-ρια.

Να είσαι μαθητής-ρια, φοιτητής-ρια στη μακεδονία του 2015 λοιπόν, στη βαλκανική γειτονιά μας...

ένα **macho** χάλια

Ένας 12χρονος πιτσιρικάς, στην καλιφόρνια των ήπα, αποφάσισε να συμμετέχει στην ομάδα με τις μαζορέτες στο σχολείο του. Αυτή του η επιλογή αποτέλεσε λόγο για κοροϊδίες από συμμαθητές-ριες του. Μετά από ένα χρόνο διαρκών χλευασμών, το παιδί τελικά (γιατί άραγε;) αυτοκτόνησε.
Αυτός ο νεαρός δεν ταίριαζε με τα κοινωνικά στερεότυπα. Δεν έμοιαζε με τον κλασικό «άρρεν» που παίζει ποδόσφαιρο ή κάνει κάποιο άλλο «αντρικό» άθλημα. Οπότε οι συμμαθητές-ριες του, αναπαράγοντας τα χειρότερα που είδαν και άκουσαν από το σπίτι τους, έπραξαν ως φρουροί της ηθικής της πλειοψηφίας. Και με αυτόν τον τρόπο, του επέβαλαν τιμωρία για την απόκλισή του αυτή, κάνοντας κόλαση τη ζωή του νεαρού. Ταυτόχρονα, ασκώντας τέτοιου είδους βία, επιβεβαίωσαν τους εαυτούς τους σαν σωστούς άντρες και ως σωστές γυναίκες.
Έτσι φτιάχνονται τα όρια του τι είναι κανονικό και τι όχι.

Όλοι και όλες εμείς που «φαινόμαστε» ή συμπεριφερόμαστε αλλόκοτα, δεν κάνουμε τίποτα παραπάνω από το να είμαστε οι εαυτές μας. Δε χρειαζόμαστε κανέναν καθοδηγητή να μας ορίσει τη ζωή. Δε θα απολογηθούμε για την ύπαρξή μας. Ας αλλάξουν μυαλά οι τραμπούκοι. Δεν έχει σημασία να δώσουμε όνομα στη βία εντός και εκτός των σχολείων. Σημασία έχει να ψοφήσει αυτή η μάτσο κουστωδία που βάζει ανθρώπους στο περιθώριο έτσι ώστε όλοι και όλες να μπορούν να επιλέγουν χωρίς κόμπλεξ αν θέλουν να κάνουν πιρουέτες ή να κάνουν ψαλιδάκια.
Να μαραθεί αυτή η δηλητηριώδης ηθική ώστε να ανθίσουν άνθρωποι ελεύθεροι.

[το παρακάτω, από την έκδοση του antifa LIVE για τα blues, το spoken word και τη δύναμη των λέξεων στη μαύρη κουλτούρα.
Για περισσότερα **www.antifalive.gr**]

“[...] *Για όσους έχουν καεί, όσους κατασπαράζει ακόμα η φλόγα και τους αναρίθμητους ανώνυμους / Διεκδικούμε το παρόν ως το προ-σταλθέν, ως το από και στο εξής / Ξετυλίγουμε ομφαλούς μας για να μπορέσουμε να καταπιούμε τον ήλιο / Δεν φοβόμαστε το σκοτάδι, εμπιστευόμαστε πως το φεγγάρι θα μας οδηγήσει / Καθορίζουμε το μέλλον εδώ και το τώρα / Γνωρίζουμε πλέον πως η καρδιά είναι η φιλοσοφική λίθος /* [...] *Χαράξτε τους κύκλους σας ανάποδα στη φορά του ρολογιού / Χρησιμοποιήστε τον κώδικα σας για να αποκωδικοποιήσετε την κωδικοποιημένη γλώσσα, τους νόμους των ανθρώπων / αφήστε τα παιδιά σας να ονομάσουν εαυτόν και να διεκδικήσουν εαυτόν καθώς η νέα μέρα για το σήμερα / Καταγράφουμε κάθε όργανο : ακουστικό, ηλεκτρονικό / Κάθε επονομαζόμενη φυλή, φύλο και σεξουαλική προτίμηση / Κάθε άτομο σαν ύπαρξη ήχου για να αναγνωρίσει την ευθύνη του / να ανυψώσει τη συνείδηση ολόκληρου του γαμημένου κόσμου* [...]”

Saul Williams - Κωδικοποιημένη Γλώσσα (Coded Language)

Προσοχή στην εθνοπρέζα

Έξι χρόνια μέσα στην κρίση (που τελείως αποπροσανατολιστικά ονομάζεται "μνημόνιο" στα μέρη μας) σχεδόν κοντεύαμε να ξεχάσουμε πως το ελληνικό κράτος και η πολιτική του ελίτ έχουν κι άλλες "δουλειές" να κάνουν, πέρα απ' την απόλυτη υποτίμηση της πολυεθνικής εργατικής τάξης. Για την ακρίβεια έχουν πολλές δουλειές επιπλέον, ακριβώς επειδή φαίνεται να τα πηγαίνουν καλά στην κρισιμότερη δουλειά, δηλαδή την ταξική/κοινωνική μας υποτίμηση. Τα περιβόητα "εθνικά θέματα" είναι λοιπόν μία τέτοια και είναι απ' τις σημαντικότερες. Έτσι εξηγείται γιατί τους τελευταίους μήνες του 2014 οι ελληνοτουρκικές σχέσεις, οι διαφορές και οι πιθανότητες εντάσεων στο Αιγαίο βρέθηκαν στην πρώτη γραμμή της δημοσιότητας, ενώ όλο το προηγούμενο διάστημα υπήρχαν ελάχιστες σχετικές αναφορές.

Τι άλλαξε λοιπόν το τελευταίο διάστημα; Το σημαντικότερο ήταν πως με διάφορους τρόπους "ωρίμασαν" οι συνεχείς διπλωματικές επαφές με την Αίγυπτο, κάτι που είχε επιτευχθεί εδώ και καιρό και με το Ισραήλ. Το ελληνικό κράτος ακουλουθώντας την τακτική "ο εχθρός του εχθρού μου είναι φίλος μου", συνομιλεί με όποια χώρα της περιοχής έχει προβληματικές σχέσεις με την Τουρκία. Βέβαια μ' αυτό το τρόπο οι ελληνικές κυβερνήσεις έχουν καταλήξει να είναι "φίλοι" μόνο με δικτάτορες (όπως είναι οι αιγύπτιοι) και σφαγείς (όπως αποδεικνύουν οι τακτικοί ισραηλινοί πόλεμοι στη Γάζα), κάτι που δεν φαίνεται πάντως να τους προβληματίζει ιδιαίτερα. Άλλωστε δεν υποτίθεται πως το "εθνικό συμφέρον είναι πάνω απ' όλα";

Το μόνο σίγουρο είναι πως οι εντατικές επαφές των τελευταίων μηνών μεταξύ ελλήνων, ελληνο/κυπριών και της αιγυπτιακής κυβέρνησης, αφορούσαν και το ζήτημα της οριοθέτησης της μεταξύ τους "Αποκλειστικής Οικονομικής Ζώνης", ανάμεσα σε μια σειρά άλλα θέματα. Τι είναι αυτές; Πρόκειται για το πιο πρόσφατο "φρούτο" της διεθνούς διπλωματίας και με απλά λόγια προβλέπεται ότι τα παράκτια κράτη του πλανήτη μπορούν να μοιράσουν τις θάλασσες και τους ωκεανούς παγκοσμίως, με προφανή στόχο την οικονομική τους εκμετάλλευση (εξόρυξη πετρελαίου, φυσικού αερίου κ.α.). Να γίνουν δηλαδή τα κράτη κάτι σαν "φεουδάρχες των θαλασσών", ισόβιοι ιδιοκτήτες του θαλάσσιου κι υποθαλάσσιου πλούτου, χωρίς κανέναν κοινωνικό έλεγχο αυτών των δραστηριοτήτων.

σε θάλασσες & ακτές
[και όχι μόνο...]

Περίφημα...

Γυρνώντας όμως πίσω στις διπλωματικές επαφές στην περιοχή, οι τρεις χώρες ουσιαστικά διακήρυξαν την πρόθεσή τους να μοιράσουν μεταξύ τους με τέτοιο τρόπο τα "θαλάσσια οικόπεδα" της ανατολικής Μεσογείου, ώστε στην Τουρκία θα απομείνουν λίγα ψίχουλα. Καθόλου "ευγενικό" προς τα τουρκικά συμφέροντα κάτι τέτοιο, παρά το γεγονός ότι ξέρουμε πόσο απέχουν οι διακηρύξεις από τις πράξεις σε τέτοια "καυτά ζητήματα". Το γρήγορο συμπέρασμα που προκύπτει πάντως, είναι ότι με πρωτοβουλία του ελληνικού κράτους και των συμμάχων του στην περιοχή και αιχμή το ζήτημα της ΑΟΖ, επιχειρείται το πολιτικό/διπλωματικό "στρίμωγμα" της Τουρκίας. Μόνο έτσι μπορεί να προχωρήσει το ζήτημα, μιας και η ελληνική πολιτική ελίτ γνωρίζει καλά πως αν το θέμα της ΑΟΖ παραπέμπονταν στο διεθνές δικαστήριο, κατά πάσα πιθανότητα η απόφαση δεν θα ήταν καθόλου ευνοϊκή για τα ελληνικά συμφέροντα. Φυσικά όλ' αυτά έρχονται σε πλήρη αντίθεση με τη γνωστή διαχρονική αφήγηση που μας σερβίρουν: αυτή περί της "τουρκικής επιθετικότητας" στο Αιγαίο και την Μεσόγειο. Τέλος λοιπόν μ' αυτά τα παραμύθια των ελληνικών "περιστεριών της ειρήνης": το ελληνικό κράτος δείχνει τα δόντια του, όπως κι οι σφαγείς και δικτάτορες σύμμαχοί του. Κι ενώ αυτό συμβαίνει πεντακάθαρα, το μεγαλύτερο τμήμα της ελληνικής αριστεράς συνεχίζει να μιλάει για "τουρκική επιθετικότητα", αφήνοντας όλο και μεγαλύτερα περιθώρια δράσης στον ελληνικό εθνικισμό/ επεκτατισμό. Μάλλον περιλαμβάνεται κι αυτό το θέμα στα καθεστωτικά εχέγγυα που δίνει, με στόχο να βρεθεί στην κυβέρνηση...

Ξεκινήσαμε λέγοντας πως τον τελευταίο καιρό τα "εθνικά θέματα" έχουν αποκτήσει έναν μεγαλύτερο όγκο στη δημοσιότητα. Εκτιμάμε ότι αυτό πρόκειται να γίνει ακόμα πιο έντονο στο μέλλον, κατά πάσα πιθανότητα: η κρίση ανοίγει την όρεξη στα ντόπια αφεντικά και την πολιτική ελίτ, θεωρώντας φυσικά πως έχουν ξεμπερδέψει μαζί μας, με την πολυεθνική εργατική τάξη. Επομένως θα παίξουν ακόμα πιο έντονα στο μέλλον το χαρτί του εθνικισμού. Και βέβαια πολλοί είναι ήδη διατεθειμένοι να "τσιμπήσουν", λες και πρόκειται το ελληνικό κράτος να τους γράψει κανά μικρό θαλάσσιο οικοπεδάκι στο Αιγαίο ή να μοιραστεί τα (όποια μελλοντικά) κέρδη του. Όχι λοιπόν, το ιδεολογικό μοτίβο του λληνικού εθνικισμού θα είναι το ίδιο μ' εκείνο της διαχείρισης της κρίσης: "να κάνουμε (κι άλλες) θυσίες για να σωθεί η πατρίδα".

Ρε δεν πάνε στο διάολο κι αυτοί και τα θαλάσσια οικόπεδά τους!;!!

Έχουμε μπει για τα καλά στην προεκλογική περίοδο και οι κυρίαρχες αφηγήσεις για τους μετανάστες εργάτες/πρόσφυγες πολέμου βρίσκονται, με κάθε πιθανή κι απίθανη αφορμή, ξανά στον αφρό της δημοσιότητας για χάρη των ψηφοφόρων. Είναι σ' αυτό το πλαίσιο που ο ακροδεξιός Σαμαράς συνέδεσε ευθέως τις πρόσφατες επιθέσεις στο Παρίσι με τους μετανάστες στην Ελλάδα, υποδεικνύοντάς τους καθαρά σαν μια πιθανή «τρομοκρατική απειλή». Ταυτόχρονα ο ΣΥΡΙΖΑ αποφεύγει ν' αναφερθεί στο θέμα «μετανάστες» όπως ο διάολος το λιβάνι: ξέρει άλλωστε καλά πως του κόβει ψήφους από την ρατσιστική δεξαμενή της ελληνικής κοινωνίας, στην πορεία του προς την «αριστερή διακυβέρνηση».

Σ' αυτές τις συνθήκες και κάτω από τους πολλούς τόνους «ελληνοκεντρικής» προεκλογικής δημοσιότητας, περνάνε γενικώς απαρατήρητα μερικά σημαντικά πρόσφατα γεγονότα που αφορούν τους μετανάστες εργάτες. Όπως για παράδειγμα η δίκη για την εξέγερση στο κέντρο κράτησης/κολαστήριο της Αμυγδαλέζας τον Αύγουστο του 2013, που ολοκληρώθηκε στα τέλη του περασμένου Δεκέμβρη. Συνολικά 65 μετανάστες είχαν κατηγορηθεί για την εξέγερση και απ' αυτούς 26 είχαν προφυλακιστεί σε διάφορες φυλακές ανά την επικράτεια. Οι κατηγορούμενοι μετανάστες κρίθηκαν λοιπόν ομόφωνα «αθώοι» στις 22/12 ύστερα από 8 συνεδριάσεις, εκτός από δύο οι οποίοι κρίθηκαν ένοχοι για την πλημμεληματική κατηγορία της απλής απόδρασης. Το εξόφθαλμα στημένο κατηγορητήριο με βαριές κακουργηματικές κατηγορίες εναντίον των μεταναστών ήταν τόσο πρόχειρο, που δεν άφηνε περιθώρια καταδίκης, όσο και αν το επιδίωκαν οι μπάτσοι-ανθρωποφύλακες, μάρτυρες κατηγορίας, οι οποίοι έκαναν τραγικές και γεμάτες αντιφάσεις καταθέσεις.

Πώς και προέκυψε μια τέτοια απόφαση από ένα δικαστικό σύστημα που παίζει το γνωστό ρατσιστικό του ρόλο απέναντι στους μετανάστες; Μπας και είναι δείγμα «ανθρωπιάς» η απόφαση ή μήπως είναι μια κάποια ευθυγράμμιση με τα διεθνή στάνταρ «ανθρωπίνων δικαιωμάτων», με βάση τα οποία καταδικάζεται σταθερά το ελληνικό κράτος στα θεσμικά όργανα της ε.ε.;

Ακόμα κι αν τα παραπάνω έχουν μικρές δόσεις αλήθειας, είναι κάτι πολύ διαφορετικό που συμβαίνει: **οι αποφάσεις των δικαστηρίων έχουν μικρή ή ελάχιστη σημασία την στιγμή που η αστυνομία είναι αυτή που παίρνει τις τελικές αποφάσεις**

για τις «τύχες» των μεταναστών εργατών/προσφύγων πολέμου. Ενδεικτικά οι προφυλακισμένοι μετανάστες που κατηγορήθηκαν (και αθωώθηκαν) για την εξέγερση της Αμυγδαλέζας κρατούνταν μέχρι τις παραμονές της Πρωτοχρονιάς στις φυλακές Κορυδαλλού και Αυλώνα, μέχρι ν' αποφασίσουν τί θα κάνουν με την περίπτωσή τους. Άλλωστε η αστυνομία διαθέτει διαρκώς αναβαθμιζόμενα θεσμικά/νομικά εργαλεία που μπορεί πλέον ν' αξιοποιήσει: όπως για παράδειγμα τη δυνατότητα της διοικητικής κράτησης πέραν του 18μηνου και χωρίς δίκη, η οποία είναι μια ακόμα φασιστική ρύθμιση που έχει αναβαθμίσει κι άλλο τον ρόλο των μπάτσων στην αντιμεταναστευτική πολιτική.

Μ' αυτά τα δεδομένα, δηλαδή με το γεγονός πως οι μπάτσοι κάνουν κουμάντο απόλυτα στα θέματα της μετανάστευσης, ποια ακριβώς είναι η σημασία μιας αθωωτικής δικαστικής απόφασης; Όταν το ελληνικό κράτος έχει στήσει φράχτες και πνίγει μετανάστες και πρόσφυγες στο Αιγαίο, όταν έχουμε μπει για τα καλά στην εποχή των σύγχρονων στρατοπέδων συγκέντρωσης, όταν ακόμα και τα κατά τόπους αστυνομικά τμήματα της Αθήνας έχουν ένα τέτοιο ρόλο εδώ και πολύ καιρό, μια αθωωτική απόφαση δεν σημαίνει και πάρα πολλά σε τελική ανάλυση. Ίσα ίσα που αποδεικνύει πως η Δικαιοσύνη σαν κρατικός θεσμός, βρίσκεται πεντακάθαρα σε δεύτερο πλάνο και σ' αυτό το ζήτημα. Το στρατο/αστυνομικό σύμπλεγμα έχει τον πρώτο λόγο στην περίπτωση των μεταναστών εργατών και όχι μόνο. Αυτό είναι που φέρνει σε πέρας την απόλυτη υποτίμηση και την ουσιαστικά πολεμική διαχείριση της πολυεθνικής εργατικής τάξης, με τη συμμετοχή –όπου χρειάζεται- και των παρακρατικών βοθρολυμάτων της συμμορίας χ.α.

Κι είναι κόντρα σε αυτή την κανονικότητα του νέου ολοκληρωτισμού που οι μετανάστες εργάτες συνεχίζουν να μάχονται συλλογικά. Τόσο μέσα στα κέντρα κράτησης με μαζικές απεργίες πείνας και εξεγέρσεις, όσο και στους δρόμους όπου διεκδικούν κάθε μέρα την αξιοπρεπή παρουσία τους στο δημόσιο χώρο (από την ΑΣΟΕΕ και την Νομική ως την Κυψέλη, τα Πατήσια και το Περιστέρι) αλλά και τους χώρους δουλειάς, όπως στην πρόσφατη απεργία στη Γενική Ανακύκλωση στον Ασπρόπυργο. Οι μετανάστες εργάτες και οι πρόσφυγες πολέμου έχουν αποδείξει ξανά και ξανά πως είναι υποκείμενα αγώνα, κόντρα σε κάθε είδους καθεστωτικό σχεδιασμό. Και στεκόμαστε αδιαπραγμάτευτα δίπλα τους!

ΑΥΤΟΙ/ΑΥΤΕΣ ΔΙΩΚΟΝΤΑΙ, ΠΑΛΕΥΟΥΝ -ΚΑΙ (ΣΙΓΟΥΡΑ) ΔΕΝ ΨΗΦΙΖΟΥΝ!

πέτα, πουλί μου, πέτα ...

[Ή ΑΛΛΙΩΣ: ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΤΟΥ ΣΕΒ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΚΡΥΒΕΤΑΙ ΜΙΑ ΠΕΡΗΦΑΝΗ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗ ΣΟΣΙΑΛΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΠΟΥ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΠΕΤΑΞΕΙ (ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΤΙΣ ΚΟΥΤΣΟΥΛΙΕΣ)]

Κάποιος κύριος με τροφαντό μουστάκι έλεγε κάποτε πως τα αφεντικά θα μας πουλήσουν το σκοινί απ'το οποίο θα τους κρεμάσουμε. Η ιστορία δυστυχώς έχει αποδείξει πως όταν τα αφεντικά επιλέγουν σκοινιά, φροντίζουν να ταιριάζουν καλύτερα στους δικούς μας λαιμούς. **Δεν θέλουμε να τρομοκρατήσουμε κανέναν/καμία, αλλά έρχονται εκλογές...**

Γεγονός που μπορεί να μην σήμαινε και τίποτα αν τα αυτιά μας δεν πνίγονταν μέσα σε ένα σωρό από μαλακίες σχετικά με το εθνικό συμφέρον, την τρόικα που πάει κι έρχεται, και το ευρώ που δεν πρέπει να γίνει δραχμή γιατί έτσι δεν θα το δέχονται οι περιπτεράδες. Αυτή την φορά, όμως, μπορεί να είναι αλλιώς. "Μπορεί να σωθούμε όντως γιατί ο αντίπαλος της κακιάς δεξιάς είναι ο καλός ΣΥΡΙΖΑ και αυτός θα τα κάνει όλα.". Όλα θα `ναι για καλό ή τουλάχιστον έτσι μας λένε.

Άλλωστε, από το καλοκαίρι και μετά η "αριστερή αντιπολίτευση" μας έχει προετοιμάσει πολύ καλά για το τι θα ακολουθήσει. Τόσο καλά που ακόμα και τίποτα να μην ξαναπεί μέχρι τις εκλογές, δεν θα αλλάξει και κάτι... Όλα ξεκίνησαν από το άγιο όρος. Ξέρετε, αυτό του βουνό που πέρα από τους παπάδες και τους ηλίθιους τουρίστες που το επισκέπτονται, στεγάζει και κάποια από τα παραρτήματα της διεθνούς και εγχώριας μαφίας. Έχει και η παναγία το δικαίωμα στο real estate, αν θυμάστε. Και αν δεν το θυμάστε εσείς, ο ΣΥΡΙΖΑ το θυμήθηκε είδε φως και είπε να περάσει. Μετά ακολούθησε ο Πάπας και ο πρόεδρος του Συνδέσμου Επιχειρήσεων και Βιομη-χανιών· και μετά, αφού πρόλαβαν άλλοι τον τάφο του μεγαλέκου στην αμφίπολη, πέρασε κατευθείαν στην ουσία: εχθρός είναι η Τουρκία και σύμμαχοι η χούντα της Αιγύπτου και ο στρατός του Ισραήλ. Το menu είχε δηλώσεις και συντεύξεις τύπου σχετικά με τις "τουρκικές προκλήσεις",

τσαμπουκαλεμένες επισκέψεις στο υπουργείο εθνικής άμυνας προκειμένουν να ελεγχθούν τα αντανακλαστικά του στρατού, και συναντήσεις με στρατηγούς και καραβανάδες. Στο ενδιάμεσο τα στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ πρόλαβαν βέβαια να συναντηθούν και με κάποιους αρχιμπάτσους προκειμένου να μας υπενθυμήσουν πως η ελληνική αστυνομία πέρα από το συνηθισμένο πρόσωπο των μπάτσων έχει και κάποιο άλλο πιο αριστερό, αλλά κάπου το κρύβει.

Και παπάδες, και μπάτσοι, και καραβανάδες, και προφανώς το εθνικό συμφέρον στο οποίο πρέπει να πειθαρχήσουμε. Με άλλα λόγια, η αριστερή αντιπολίτευση καθώς ετοιμάζεται να κυβερνήσει, συνεργάζεται με μεγάλη ευκολία με ένα σωρό από καθάρματα. Τα οποία βρίσκουν με την σειρά τους την ευκαιρία να ξεπλυθούν στο μεγαλό πλυντήριο του ΣΥΡΙΖΑ, αρκεί να πουν τρείς φορές: "φταίει το κακό μνημόνιο". "Ας ξεφορτωθούμε το μνημόνιο, προς όφελος του ελληνικού λαού/της κοινωνικής συνοχής/ των ανθρωπίνων δικαιωμάτων" λένε και τα στελέχη της αριστεράς και κάπου εκεί τα βρίσκουνε. Έτσι, τα ψηφοδέλτια και το πολιτικό πρόγραμμα της μελλοντικής (;) αριστερής κυβέρνησης μετατρέπονται σε καταφύγιο για το πολιτικό προσωπικό μηχανισμών του κράτους και του παρακράτους, που τα τελευταία χρόνια έχουν βρεθεί στο περιθώριο. Και αν αυτοί δεν αρκούν, θα βρεθούν κι άλλοι. Καθώς, όσο πλησιάζουν οι εκλογές όλο και περισσότεροι θα βιαστούν να στριμωχτούν πίσω από τον ΣΥΡΙΖΑ, διεκδικώντας μια καλύτερη θέση για μπίζνες και φυσικά για χρηματοδοτήσεις/ κονδύλια. Άλλωστε, αυτό είναι το νόημα των πολιτικών συνεργασιών των κομμάτων: διαφορετικές εξουσίες και συμφέροντα που ενώνονται απέναντι σε άλλα, διαφωνώντας για την τακτική ή πιο απλά για το πού θα πάνε τα λεφτά.

Ο ΣΥΡΙΖΑ λοιπόν τα έχει καταλάβει καλά όλα αυτά. Αυτό δείχνει η συνεργασία με τους Καμμένους Έλληνες, και το πλήθος των πρώιν πασόκων που τρέχουν να τον στελεχώσουν. Αυτό δείχνει και η σχέση εμπιστοσύνης που σταδιακά χτίζει με μεγάλα τμήματα των μικρών και των μεγάλων αφεντικών. "Να δούμε τι θα κάνει και ο ΣΥΡΙΖΑ" λένε, τώρα που η μισή δουλειά έχει γίνει... Τώρα που τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών έχουν επισημα ανοίξει/ τώρα που οι μπάτσοι κάνουν "δημόσιες σχέσεις" στις γειτονιές/ τώρα που ο βασικός μισθός είναι στα πατώματα, να μην αποκτήσει και ένα κομμάτι των αφεντικών ένα πιο ανθρωπιστικό προφίλ.

Πίσω από το "θα τα ανατρέψω όλα" της αριστεράς, εύκολα διακρίνονται οι εξουσίες και τα συμφέροντα που θέλουν απλά να τελείωσει η δουλειά, όπως κάνει χρόνια και η "επίσημη" δεξιά του κράτους. Σε κάθε περιπτώση ο στόχος παραμένει η ολοκλήρωση της πολιτικής/ κοινωνικής/ οικονομικής απαξίωσης της εργατικής τάξης, προκειμένου να μπορέσουν να οργανώσουν το μέλλον της/μας. Και δεν θα μπορούσε να είναι διαφορετικά.. Γιατί αυτές είναι οι σχέσεις τους, τέτοιοι είναι κι οι ψηφοφόροι τους. *Και εμείς σίγουρα δεν είμαστε απ' αυτές/ους.*

...δηλαδή τι;

Έχει ήδη διανυθεί μεγάλο κομμάτι της απόστασης προς αυτό που επιμένουμε να ονομάζουμε νέο ολοκληρωτισμό. Και μέσα σε αυτήν την απόσταση μας έχει γίνει πεντακάθαρα σαφές πως η υποτίμηση των ζωών μας, της ζωής και της αναπαραγωγής της εργατικής τάξης, παρέμεινε και θα παραμένει βασικός στόχος των αφεντικών για πολύ καιρό ακόμα. Από τις άθλιες δουλειές, τα απλήρωτα μεροκάματα, την καταστροφή των στοιχειωδών υποδομών υγείας και πρόνοιας, μέχρι τους έγκλειστους μετανάστες εργάτες στα κάτεργα της μαφίας και της λευκής οικονομίας, μέχρι τα στρατόπεδα συγκέντρωσης στα περιθώρια της πόλης και τα κωλόμπαρα της επαρχίας· ο δρόμος προς την εθνική ανάπτυξη είναι στρωμένος για να περνά πάνω από τις πλάτες μας. Και αυτή θα ήταν η μοναδική ειλικρινής προεκλογική δήλωση.

Στη απόσταση αυτή αφέθηκε να ξεχαστεί κι η ιστορική μας δυνατότητα να χτίζουμε εμείς τους δικούς μας τσαμπουκάδες. Στρώματα κυνισμού και απάθειας, συσσωρεύτηκαν πάνω σε στρώματα συνενοχής. Κι αυτές οι εκλογές δεν είναι παρά άλλη μία ακόμα υπενθύμιση, πως η μοναδική μας διέξοδος δεν μπορεί παρά να μην έχει καμία σχέση με εκλογές.

Όσοι και όσες βγήκανε φέτος στο δρόμο, βγήκανε γιατί έχουν βαθιά την μνήμη και την πίστη πως η σωτηρία της πολυεθνικής εργατικής τάξης συνεχίζει να βρίσκεται στα χέρια της, τα μυαλά της και τις καρδίες της. Πως μόνο αυτή μπορεί να σταθεί ενάντια σε φασισμούς και φασίστες, με γραβάτες και καράφλες, ενάντια στα ντόπια αφεντικά και στις κενές αριστερές τους προφάσεις. Μόνο οι δικές της αυτόνομες σχέσεις μπορούν να σταθούν, με αξιοπρέπεια, ενάντια στην υποτίμηση και την μιζέρια, φέρνοντας κοντά όσα κομμάτια της έχουν σκορπιστεί σε αμήχανες υποχωρήσεις και αδιέξοδα. Όσοι και όσες, μετανάστες και μετανάστριες, εργάτριες/ες, εξεγέρθηκαν φέτος στα στρατόπεδα συγκέντρωσης ανά την επικράτεια, και όσοι/ες στάθηκαν δίπλα τους, γνωρίζουνε-γνωρίζουμε καλά πως όπως πάντα, έτσι και από δω και στο εξής, με όποιον κυβερνητικό σχηματισμό και αν επιλέξει να προελάσει ο νέος ολοκληρωτισμός, το μόνο που θα μπορέσει να βρεθεί με αξιώσεις απέναντι του είμαστε εμείς.

Είναι οι κοινότητες, οι σχέσεις και οι συλλογικές μας δυνατότητες- είναι οι δυνατότητα μας να γίνουμε ο εσωτερικός εχθρός. Αρκεί γι' αυτό ο ελάχιστος μας χρόνο, το απεριόριστο πείσμα και η υπομονή μας· Η συνείδηση πως τα παραπάνω δεν χρειάζονται ούτε μισή, **ούτε μισή γαμημένη ψήφο**.

